

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 68/2026-60

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpený RIBÁR & PARTNERS, s.r.o., Halenárska 18A, Trnava, proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7To/12/2021 z 15. decembra 2021 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo 56/2023 z 11. júna 2024, takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo 56/2023 z 11. júna 2024 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo 56/2023 z 11. júna 2024 **z r u š u j e a v e c v r a c i a** Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.
3. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie **1 000 eur**, ktoré **j e** mu Najvyšší súd Slovenskej republiky **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Najvyšší súd Slovenskej republiky **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **485,15 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Ústavnej sťažnosti vo zvyšnej časti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 8. novembra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na spravodlivý proces podľa čl. 47 druhej vety Charty základných práv Európskej Únie (ďalej len „charta“), práva na prezumpciu nevinoty podľa čl. 50 ods. 2 ústavy, čl. 6 ods. 2 dohovoru a čl. 48 ods. 1 charty a porušenia čl. 50 ods. 6 ústavy a čl. 49 ods. 3 charty uznesením krajského súdu sp. zn. 7 To/12/2021 z 15. decembra 2021 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu“) a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 56/2023 z 11. júna 2024 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu“). Navrhuje namietané uznesenie krajského súdu a uznesenie najvyššieho súdu zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Zároveň navrhuje priznať mu finančné zadostučinenie 10 000 eur, ako aj náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 68/2026-23 z 12. februára 2026 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie v celom rozsahu.

3. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ (okrem iných) bol rozsudkom Okresného súdu Poprad č. k. 6T/90/2020-1007 zo 16. septembra 2021 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) uznaný za vinného zo spáchania zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) Trestného zákona v znení účinnom v rozhodnom období (ďalej len „Trestný zákon“), za čo mu bol podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m) a § 38 ods. 2 a 5 Trestného zákona uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere šiestich rokov a šiestich mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona ho okresný súd pre výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

4. O odvolaní sťažovateľa podanom proti rozsudku okresného súdu bolo rozhodnuté uznesením krajského súdu tak, že ho podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

5. Sťažovateľ podal proti uzneseniu krajského súdu dovolanie z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. a), c), g) a i) Trestného poriadku. Uznesením najvyššieho súdu bolo sťažovateľovo dovolanie odmietnuté v zmysle § 382 písm. c) Trestného poriadku, keďže je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Proti uzneseniu krajského súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu a uzneseniu najvyššieho súdu, sťažovateľ podal túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje najmä arbitrárnosťou uznesenia najvyššieho súdu. Dovolací súd sa podľa neho odmietol zaoberať

jeho tvrdeniami o arbitrárnosti záverov uznesenia krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu. V konkrétnosti svoje námietky prezentuje v niekoľkých argumentačných okruhoch.

7. Podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd postupoval v rozpore s ustálenou judikatúrou [vo vzťahu k § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] o potrebe prieskumu obhajobného atribútu spravodlivého procesu spočívajúceho vo vyhodnotení zo strany dovolacieho súdu, či sa skôr konajúce súdy spoľahlivo a nearbitrárne vyrovnali v odôvodneniach svojich rozhodnutí s otázkou podstatnou pre rozhodnutie vo veci.

7.1. Sťažovateľ tvrdí, že najvyšší súd sa nedostatočne vysporiadal, resp. nevysporiadal s jeho námietkami týkajúcimi sa nezákonnosti začatia trestného stíhania, k čomu uvádza:

a) deň pred začatím trestného stíhania spisali príslušníci Policajného zboru úradný záznam, ktorého skutkový dej je takmer identický s popisom skutku v uznesení o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Nemali len všeobecné dôvodné podozrenie, že môže dôjsť k spáchaniu drogovej trestnej činnosti, ale mali vedomosť, že skutok sa stane konkrétnym spôsobom. *«... nika sa ako jediné rozumné vysvetlenie to, že skutok si vymysleli a naplánovali vopred s osobou [REDAKOVANÉ] a inými alebo úradný záznam antidatovali s cieľom „zlegalizovať“ začatie trestného stíhania a zaisťovacie úkony.»;*

b) súd sa nevysporiadal s argumentáciou týkajúcou sa „zinscenovania skutku“ [REDAKOVANÉ] na základe pokynov polície (tzv. policajná provokácia);

c) 3. júla 2020 bol sťažovateľ sledovaný na základe príkazu na sledovanie Okresnej prokuratúry Poprad z 19. februára 2020 vedeného pod č. I Po-V-2/2020/7706-24, ktorý bol vydaný pol roka pred začatím stíhania v predmetnej veci. Najvyšší súd sa nezaoberal tým, prečo a v akom rozsahu bol vyšetrovaný pred začatím trestného stíhania.

7.2. Sťažovateľ vo vzťahu k vykonanému dokazovaniu argumentuje, že pri ustaľovaní skutkového deja, ako aj pri hodnotení dôkazov je možné identifikovať tendenciu súdu vyberať si len časť obsahovej stránky dôkazu (rozdelenie obsahu jedného dôkazu na čiastočne pravdivý a čiastočne nepravdivý), resp. popretie výpovednej hodnoty dôkazov vyznievajúcich v prospech sťažovateľa, k čomu uvádza:

a) podľa znaleckého posudku Kriministického a expertízneho ústavu Policajného zboru (ďalej aj „KEÚ PZ“) ČES: PPZ-KEU-KE-EXP-2020/1904 sa na „sáčku“, ktorý mal sťažovateľ údajne podať spoluobžalovanej [REDAKOVANÉ], nenašli žiadne jeho biologické stopy. Samo osebe to znamená zásadné pochybnosti, či sa skutok stal tak, ako je opísaný v obžalobe, a teda či ho skutočne zadovážil sťažovateľ a po akúkoľvek dobu ho držal u seba;

b) výpovede spoluobžalovaných [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] o predaní (podaní) vrečka sťažovateľom sa vykonaným dokazovaním nepotvrdili. V ich výpovediach boli v tomto smere (akým spôsobom mal byť „sáčok“ odovzdaný [REDAKOVANÉ]) nezrovnalosti, ktoré neboli v priebehu súdneho konania odstránené. Súdu však postačilo, že spoluobžalovaní sa zhodli v rámcových okolnostiach (o jeho podaní). Absentuje logické odôvodnenie ustálenia skutkovej vety, t. j. prečo súd uveril výpovediam spoluobžalovaných a považoval za nepravdivú práve výpoveď sťažovateľa. Jej označenie ako tendenčnej je nepreskúmateľné;

c) súdy priznali výpovediam spoluobžalovaných vyššiu dôkaznú silu oproti výpovedi sťažovateľa, a to napriek ich rovnakému procesnému postaveniu (obžalovaní) a faktu, že nie sú podložené žiadnym iným priamym alebo nepriamym dôkazom;

- d) jediná usvedčujúca výpoveď musí byť podporená ďalšími hodnovernými dôkazmi, bez ktorých nie je možné uznať vinu obvineného. Vinu nie je možné bez ďalšieho dôkazu založiť ani na výpovedi tzv. korunného svedka;
- e) výpovede spoluobžalovaných, ktorí priamo skutok vykonali a rozhodli sa ho objasniť, treba vyhodnotiť aj z hľadiska možnosti ich modifikácie (napr. v dôsledku absencie biologických stôp sťažovateľa na „sáčkoch“), čomu sa súd nevenoval;
- f) súd nepodrobil výpoveď [REDAKOVANÉ] skúmaniu z pohľadu jej vierohodnosti, ale priklonil sa k tej jej časti, ktorá usvedčuje sťažovateľa – sťažovateľ poukazuje na výpoveď [REDAKOVANÉ] na s. č. 7 zápisnice o hlavnom pojednávaní z 18. januára 2021, v ktorej nevedel vysvetliť, prečo vypovedal v prípravnom konaní, čo sa týka okolnosti podania „sáčku“, inak (t. j. že nevidel podanie „sáčku“ sťažovateľom [REDAKOVANÉ]) ako v konaní pred súdom (t. j. že to videl). [REDAKOVANÉ] výpoveď menil a priznal sa, že klamal;
- g) súdy „sa snažili preukázať vierohodnosť výpovedí obž. [REDAKOVANÉ] dotváraním skutkových úvah. Napr. z odôvodnenia uznesenia krajského súdu (strana č. 19, odsek 2) vyplýva, že krajský súd si svojvoľne a úplne mimo rámec vykonaného dokazovania, doplnil do súdom I. stupňa zisteného skutkového stavu vlastnú, ničím nepodloženú hypotézu...“. Sťažovateľ tu cituje časť z odôvodnenia krajského súdu a namieta neexistenciu prevádzky McDonald's v rozhodnom čase v Poprade;
- h) súd bez náležitého odôvodnenia odmietol vykonať znalecké dokazovanie znalcom z odboru klinickej psychológie vo vzťahu sťažovateľovi a vykonal ho, len čo sa týka spoluobžalovaných (išlo o jeho návrh). Argument najvyššieho súdu k tejto problematike, že otázka vierohodnosti výpovedi sa má riešiť len vo vzťahu k usvedčujúcim výpovediam, je právne neudržateľná;
- i) súdy nereagovali na sťažovateľovu námietku, že uverili časti výpovedi [REDAKOVANÉ] o tom, že jej sťažovateľ odovzdal bielu kryštalickú látku (hoci na predmete, ktorý jej mal takto odovzdať, absentujú jeho stopy), no zároveň neuverili jej tvrdeniu, že bielu kryštalickú látku si mal sťažovateľ kúpiť od osoby [REDAKOVANÉ] (a neuverili ani sťažovateľovým tvrdeniam). Obžalovaná pritom priznala, že menila svoju výpoveď počas vyšetrovania a boli preukázané aj jej sklony k fabuláciám. Tiež z obsahu znaleckého posudku č. 19/2021 vyplýva, že u oboch obžalovaných [REDAKOVANÉ] je prítomné antisociálne správanie;
- j) nepriamy dôkaz o nehodnovernosti výpovedí spoluobžalovaných vyplýva zo znaleckého posudku KEÚ ČES: PPZ-KEU-KE-EXP-2020/1626, z ktorého je zrejmé, že látky zistené v chemickej stope č. 1 a v chemickej stope č. 2 nemajú rovnakú koncentráciu, a teda pravdepodobne nepochádzajú z jedného zdroja napriek tomu, že podľa výpovedí spoluobžalovaných majú pochádzať zo spoločného zdroja;
- k) súdy logicky nezdôvodnili odmietnutie vykonania dvoch návrhov na vykonanie dokazovania [výsluch [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (ktorí mali byť svedkami vyjadrenia [REDAKOVANÉ], že ju obhajca naviedol, aby pred súdom tvrdila, že sťažovateľ dlhodobo užíva pervitín a že ho videla, ako ho užíva) a doplnenie znaleckého posudku KEÚ PZ];
- l) najvyšší súd nereagoval na námietku, že použitie výpovede svedka výmenou za imunitu alebo iné výhody môžu spochybniť spravodlivosť pojednania veci a „dokázu nastoliť citlivé otázky, keďže taká výpoveď je už svojou povahou otvorená manipulácii a môže byť uskutočnená výlučne v záujme získať výhody alebo osobne sa pomstiť“.

7.3. Sťažovateľ namieta aj znenie skutkovej vety a naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu, za ktorý bol odsúdený:

a) s poukazom na judikatúru ústavného súdu týkajúcu sa priamych a nepriamych dôkazov a princípu *in dubio pro reo* uvádza okolnosti, ktoré by mali nasvedčovať tomu, že nespáchal skutok, ktorý sa mu kládol za vinu (bod 31 a 32 ústavnej sťažnosti, pozn.), a súdy tak arbitrárne ustálili „*dejový priebeh*“:

b) v zmysle právnej kvalifikácie skutku sa sťažovateľ mal dopustiť trestného činu zadováženia [§ 172 ods. 1 písm. c) Trestného zákona] a prechovávaní [§ 172 ods. 1 písm. d) Trestného zákona] omamnej látky v množstve väčšom ako desaťnásobok obvykle jednorazovej dávky. Z opisu skutku (v spojení s tzv. zadovážením) ale nevyplýva, akým spôsobom, kde a akú návykovú/psychotropnú látku si mal sťažovateľ zadovážiť. Opis je nedostatočný pre vyvodenie trestnej zodpovednosti:

c) najvyšší súd nereagoval na námietku, že v popise skutku absentuje popis prechovávaní návykovej látky. Návyková látka sa našla u iných osôb, ktoré boli za jej prechovávanie odsúdené, t. j. za jeden skutok boli odsúdené dve osoby, čo je v rozpore so zásadou *ne bis in idem*;

d) určenie množstva tzv. obvykle jednorazovej dávky je právna otázka, ktorú nie je oprávnený zodpovedať KEÚ PZ v postavení znaleckého ústavu. Súdy sa pri učení počtu obvyklých jednorazových dávok odchyľili od súdnej praxe, k čomu najvyšší súd nezaujal žiadne stanovisko (tá za jednu priemernú obvykle jednorazovú dávku psychotropnej látky metamfetamínu považuje materiál, ktorý dosahuje minimálnu celkovú hmotnosť 100 mg s obsahom účinnej látky minimálne 10 mg);

e) najvyšší súd nereagoval na argumentáciu týkajúcu sa koncentrácie účinnej látky metamfetamínu, t. j. že znalecký posudok KEÚ PZ neriešil, prečo 10 – 40 mg absolútneho metamfetamínu (táto hodnota bola stanovená ako bežná jednotlivá dávka) napĺňa kvalitatívne kritériá uvedené v § 2 ods. 1 zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 139/1998 Z. z.“). To znamená, že nebolo riešené (ani súdom), prečo práve táto „*hraničná koncentrácia, v jednorazovej dávke vyvoláva návyk a psychickú a fyzickú závislosť charakterizovanú zmenami správania sa so závažnými a psychosociálnymi následkami...*“. Sťažovateľ považuje záver KEÚ PZ za nepreskúmateľný.

8. K namietanému porušeniu čl. 50 ods. 6 ústavy a čl. 49 ods. 1 a 3 charty sťažovateľ argumentuje, že časť skutku uvedený v skutkovej vete rozsudku nie je trestným činom podľa zákona č. 40/2024 Z. z., ktorým sa novelizoval Trestný zákon, resp. zanikla trestnosť tohto činu, keďže nenapĺňa základnú skutkovú podstatu podľa § 173 Trestného zákona, a to v pojme obchodovania (na účel majetkového prospechu). Sťažovateľ je vo výkone trestu dlhšiu dobu, ako je maximálna možná hranica trestu podľa aktuálne platnej a účinnej právnej úpravy. Obsah záruk upravených v čl. 49 ods. 1 charty, resp. čl. 50 ods. 6 ústavy je podľa neho širší z hmotnoprávneho aj časového hľadiska a nie je limitovaný len na prebiehajúce trestné stíhania, ale aj na právne veci, ktoré sú predmetom konania o mimoriadnych opravných prostriedkoch, keďže v rámci neho možno dosiahnuť zmenu rozhodnutí. Najvyšší súd sa zmenou právnej úpravy v prospech sťažovateľa nezaoberal. Neposúdil ani jeho podanie – doplnenie dovolania z 2. septembra 2024, resp. 23. septembra 2024 (kde prezentoval tieto námietky). K jeho rozhodnutiu došlo 11. júna 2024 a bolo mu doručené 13. septembra 2024.

8.1. Tretia veta čl. 49 ods. 1 charty upravuje retroaktívne uplatnenie priaznivejšieho trestu (*lex mitior*). Táto nie je obmedzená na časový okamih, v ktorom došlo k spáchaniu skutku.

Uplatňuje sa počas trvania celého trestného konania, pričom v zmysle Trestného poriadku sa pod pojem trestné konanie zahŕňa aj konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch. Zákonodarca v rámci novelizácie nedôsledne riešil možnosti zmeny výšky trestov. Zmenu právnej úpravy je tak možné zohľadniť jedine v konaní podľa § 405a Trestného poriadku. Otázky čiastočného zániku trestnosti, resp. otázku pomerného skracovania trestov zákonodarca opomenul.

8.2. Sťažovateľ v závere uvádza, že ak by ústavný súd zastával názor, že v konaní pred ním nie je možné prihliadať na popísanú zmenu právnej úpravy, potom navrhuje predložiť nasledujúcu prejudiciálnu otázku Súdnemu dvoru Európskej Únie: „... či má sa čl. 49 Charty základných práv Európskej únie a zásada v ňom obsiahnutá vykladať v tom zmysle, že sa vzťahuje na konanie o mimoriadnom opravnom prostriedku, akým je dovolanie, teda že súd, ako je Ústavný súd SR, má prihliadať na zmenu právnej úpravy v prospech páchatel'a trestného činu, ktorá zmena nastala až po tom, čo bolo vydané rozhodnutie súdu nižšej inštalácie ním preskúmané, ktoré je právoplatné?“

III.

Vyjadrenie krajského súdu, najvyššieho súdu, replika sťažovateľa a ústne pojednávanie

III.1. Vyjadrenie krajského súdu:

9. Krajský súd zaujal stanovisko k ústavnej sťažnosti v podaní doručenom ústavnému súdu 5. marca 2026 prostredníctvom predsedu krajského súdu v spojení s pripojeným vyjadrením predsedu senátu [REDAKOVANÉ] (na ktoré v celom rozsahu odkázal), v ktorom navrhol, aby ústavný súd nevyhovел ústavnej sťažnosti sťažovateľa. V konkrétnostiach sa vyjadril k jednotlivým okruhom sťažovateľových námietok takto:

- a) nesúhlasil s námietkou týkajúcou sa arbitrárnosti odôvodnenia jeho rozhodnutia. Tvrdí, že vo svojom uznesení zodpovedal ústavne akceptovateľným spôsobom relevantné právne aj skutkové otázky, ktoré súvisia s predmetom súdnej ochrany. Z jeho odôvodnenia vyplýva to, ako sa vyrovnal s obhajobou, prečo považuje za správne nevyhovenie návrhu na vykonanie ďalších dôkazov zo strany okresného súdu a akými právnymi úvahami sa správal, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení Trestného zákona v otázke viny a trestu;
- b) hodnotenie dôkazov zo strany sťažovateľa nepovažuje za objektívne, ale subjektívne a jednostranné, ovplyvnené snahou o zmenu namietaných rozhodnutí aj za cenu nepravdivých tvrdení. Vo vzťahu k argumentácii o policajnej provokácii či navádzaní na spáchanie trestného činu uvádza, že o tom nevytvoril žiaden zo spoluobžalovaných, nie je obsahom žiadneho úradného záznamu či príkazu a nevyplýva to ani z nijakého dôkazu. Žiaden taký dôkaz neoznačil ani sťažovateľ. Námietka tohto druhu je podľa krajského súdu nedôvodná a nebola sťažovateľom pred všeobecnými súdmi ani uplatnená;
- c) krajský súd poukázal na podrobné zaoberanie sa otázkou hodnovernosti výpovedí spoluobžalovaných [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorí zhodne potvrdili, že zaistený pervitín pochádzal od sťažovateľa, ktorý vrecko s ním počas cesty motorovým vozidlom podal [REDAKOVANÉ], v čom krajský súd videl podstatu skutku, ktorá ho spájala so zaobstaraním a prechovávaním drogy. Odvolací súd na tomto mieste citoval časti svojho rozhodnutia (s. 13 a 14), v ktorých sa zaoberal rozpormi vo výpovediach a ich vierohodnosťou. Konštatoval, že odsúdenie sťažovateľa bolo založené nielen na výpovediach spoluobžalovaných, ale aj na ďalších

(nepriamych) dôkazoch. Zároveň poukázal na nepravdivosť sťažovateľových tvrdení o spochybnení vierohodnosti výpovedí znaleckým dokazovaním z odboru psychológie, v súvislosti s čím poukázal na konkrétne zistenia znalkyne;

d) k absencii biologických stôp na zaistenom vrecku s pervitínom krajský súd poukázal na s. 15 uznesenia, kde sa venoval aj tejto problematike;

e) krajský súd považuje za rozpor so zásadami logického myslenia a s výpoveďou znalkyne sťažovateľovo tvrdenie, že dôkazom o nehodnovernosti výpovedí [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] je skutočnosť, že v pervitíne, ktorý bol u nich jednotlivo nájdený, bol iný pomer metamfetamínu a prímеси. K predmetnému odkázal na obsah výpovede znalkyne a v nadväznosti na to aj odôvodnenie svojho rozhodnutia k tejto otázke (s. 16);

f) v rozpore s vykonaným dokazovaním je podľa odvolacieho súdu tvrdenie sťažovateľa o motivácii vypovedať nepravdivo a v jeho neprospech (s. 17 a 18 uznesenia krajského súdu). Snahu spochybníť výpovede spoluobžalovaných tvrdením o ich imunite alebo poskytnutých benefitoch krajský súd vyvracia argumentáciou, že žiadne benefity ani iné výhody nedostali. Nebolo im podmiennečne odložené vznesenie obvinenia, prerušené alebo zastavené trestné stíhanie, spoluobžalovaná [REDAKOVANÁ] bola právoplatne odsúdená za zločin (nedošlo ani k mimoriadnemu zníženiu jej trestu) a spoluobžalovaný [REDAKOVANÝ] bol uznaný za vinného z prečinu. Podľa krajského súdu predmetné skutočnosti nezodpovedajú judikatúre týkajúcej sa spolupracujúcich obvinených;

g) s poukazom na obsah svojho odôvodnenia (s. 18 dole) je podľa krajského súdu opodstatnené odmietnutie návrhu obhajoby na výsluch dvoch svedkov vo výkone väzby, ktorí mali potvrdiť, že obžalovaná [REDAKOVANÁ] mala pred nimi tvrdiť, že ju obhajca naviedol na výpoveď v neprospech sťažovateľa. Rovnako považuje za opodstatnené aj odmietnutie návrhu na doplnenie dokazovania znaleckým posudkom z odvetvia klinickej psychológie vo vzťahu k sťažovateľovi (s. 20). Tomuto postupu zodpovedá aj všeobecne uznávaná judikatúra, napr. uznesenie Vrchného súdu v Prahe sp. zn. 2To/9/2005, v zmysle ktorého znalec psychológ sa nemôže priamo vyjadrovať k tomu, či vyšetovaná osoba je alebo nie je hodnovernou a či v posudzovanej veci vypovedá pravdivo, keďže túto otázku môže zodpovedať iba súd na základe zhodnotenia tohto dôkazu jednotlivo alebo v súhrne so všetkými dôkazmi (v tejto súvislosti odkázal aj na závery uznesenia ústavného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 548/2022 a sp. zn. I. ÚS 275/2019). Sumarizoval, že aj podľa jeho názoru by znalecký posudok z odboru psychológie týkajúci sa osoby sťažovateľa nemohol nič zmeniť na záveroch o jeho vine a bol by nadbytočným a neúčelným dôkazom;

h) ako nedôvodné krajský súd hodnotí aj sťažovateľove tvrdenia o zmätočnosti skutku a porušení zásady *ne bis in idem*, keďže z popisu skutku je zrejmé, akým konkrétnym konaním každý z troch páchatel'ov naplnil pojmové znaky konkrétneho trestného činu a že ich konania sú v časovej súslednosti. Obžalovaní teda nemohli byť súdení za to isté konanie;

i) vo vzťahu k otázke popisu skutku, jeho právnej kvalifikácie a obvykle jednorazovej dávky odkázal na odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu. Na iné uznesenie najvyššieho súdu vedené pod sp. zn. 5Tdo/51/2025 z 26. novembra 2025 krajský súd odkázal v súvislosti s vysporiadaním sa dovolacieho súdu s otázkou vplyvu zmeny Trestného zákona zákonom č. 40/2024 Z. z. na jeho právoplatné odsúdenie (sťažovateľ proti nemu nepodal ústavnú sťažnosť).

III.2. Vyjadrenie najvyššieho súdu:

10. Najvyšší súd sa k ústavnej sťažnosti vyjadril podaním doručeným ústavnému súdu 13. marca 2026. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa považuje za neopodstatnenú s tým, že odpovede na ním namietané argumenty implicitne vyplývajú z rozhodnutí súdov. V celom rozsahu poukázal na obsah napadnutého uznesenia, ako aj obsah rozhodnutí konajúcich súdov, ktoré mu predchádzali. Vo vzťahu k problematike určenia množstva drogy, ktoré tvorí obvykle jednorazovú dávku na použitie a s tým súvisiacu otázku počtu obvyklých jednorazových dávok, citoval posledný odsek na s. 25 a prvý odsek na s. 26 svojho rozhodnutia. Vo vzťahu k správnosti právnej kvalifikácie, ktoré okresný súd kvalifikoval ako zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) Trestného zákona (účinného do 31. decembra 2021), sa stotožnil so závermi okresného súdu a krajského súdu, že obvinený si svojim konaním popísaným v skutkovej vete rozsudku okresného súdu *«neoprávnene zadovážil a prechovával po akúkoľvek dobu psychotropnú látku, pričom sa v prejednávanej veci jednalo o pervitín s obsahom účinnej látky metamfetamínu v celkovom objeme zodpovedajúcom minimálne 14 obvyklým jednorazovým dávkam drogy – čo je väčšie množstvo, ako pre osobnú spotrebu na účely Trestného zákona - a ktorý je zaradený v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných a psychotropných látkach a prípravkoch do II. skupiny psychotropných látok ...»*. V tomto kontexte poukázal aj na odôvodnenie rozsudku okresného súdu, ktorý pri určovaní množstva drogy poukázal na znalecký posudok a výpoveď znalkyne, z ktorej vyplynulo množstvo jednotlivých dávok drogy schopných ovplyvniť psychiku konzumenta, ako aj množstvo, ktoré sa považuje za bežnú jednotlivú dávku drogy, čo sa odrazilo v právnej kvalifikácii skutku. Krajský súd pritom odkázal na argumentáciu okresného súdu.

III.3. Replika sťažovateľa:

11. Sťažovateľ sa v replike vyjadril k vyjadreniam krajského súdu aj najvyššieho súdu prostredníctvom právneho zástupcu, ako aj svojim samostatným podaním, ktoré ústavnému súdu doručil prostredníctvom právneho zástupcu a v ktorých zotrval na obsahu podanej ústavnej sťažnosti. V podaní spísanom pod hlavičkou právneho zástupcu k vyjadreniu krajského súdu uviedol:

- a) otázka aplikácie priaznivejšieho Trestného zákona v nadväznosti na jeho novelizáciu zákonom č. 40/2024 Z. z. je relevantnou otázkou vyžadujúcou si samostatnú odpoveď konajúcich súdov;
- b) krajský súd bagatelizuje rozpory vo výpovediach spoluobžalovaných. Mechanizmus odovzdania drogy je samotnou podstatou skutku, pričom rozpory sa týkali priestorovej a fyzickej realizácie jej odovzdania v motorovom vozidle, keď spoluobžalovaní poskytovali dve odlišné verzie ([REDACTED] – vrečko odovzdané cez stredový panel, [REDACTED] – vrečko odovzdané z boku sedačky smerom k jej pravej nohe), čo rozhodne nie je znak autentickosti, ale rezignácia na hľadanie materiálnej pravdy. Tvrdenia spoluobžalovaných sa rozchádzajú aj v samotnom účele cesty do Liptovského Mikuláša. Konajúce súdy opomenuli závery znaleckých posudkov z odboru zdravotníctva a farmácie, keď u p. [REDACTED] boli zistené znaky disociálneho správania a u p. [REDACTED] sklon k vedomému klamstvu a účelovej modifikácii výpovedí;
- c) vo vyjadrení krajského súdu sa nenachádza odpoveď na preukázateľný a zjavný skutkový omyl, a to tvrdenie, že v čase spáchania skutku sa v Poprade nachádzala prevádzka McDonald's. Obhajoba uvádzala, že dôvodom cesty do Liptovského Mikuláša bola návšteva prevádzky tohto rýchleho

občerstvenia (nie zohnať drogy), ktorú konajúci súd považoval za nedôveryhodnú z dôvodu existencie predmetnej prevádzky v tom čase aj v Poprade, čo nebola pravda;

d) konajúci súd sa dopúšťa extrémneho logického a hodnotiaceho excesu, ak to, že sa na vrecku s bielou kryštalickou látkou nenašli žiadne biologické stopy sťažovateľa, považuje za fakt, ktorý nevyvracia jeho vinu. Ide o porušenie zásady *in dubio pro reo*. Sťažovateľ atakuje aj vyjadrenie krajského súdu vo vzťahu k otázke, či zaistené látky mohli pochádzať z jedného zdroja;

e) k vyjadreniu krajského súdu, že obžalovaní nezískali benefity vo forme zastavenia trestného stíhania, sťažovateľ uvádza, že aj nepriame a neformálne benefity sú spôsobilé ovplyvniť vierohodnosť usvedčujúcej výpovede (p. ██████ bola v čase činu v skúšobnej dobe za spáchanie iného trestného činu, hrozilo jej uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody, no bol jej uložený trest odňatia slobody s podmieneným odkladom; p. ██████ nebol stíhaný za trestný čin ohrozovania pod vplyvom návykovej látky, hoci mal pozitívny test);

f) zo zvukového záznamu z hlavného pojednávania z 3. mája 2021 vyplýva tvrdenie p. ██████ o nezákonom nátlaku zo strany orgánov činných v trestnom konaní (aby «*všetko hodila na doktora*»);

g) vyjadrenie krajského súdu, že podanie sťažovateľa je «*silne subjektívne a jednostranné, výrazne ovplyvnené snahou dosiahnuť zmenu rozhodnutí všeobecných súdov, a to aj za cenu nepravdivých tvrdení.*» prekračuje rámec vecnej a odbornej reakcie a zdržanlivého odôvodnenia, pričom zakladá pochybnosti o nestrannosti v zmysle tzv. teórie zdania.

12. K vyjadreniu najvyššieho súdu sťažovateľ uviedol, že nesúhlasí s jeho konštatovaním, že odpovede na jeho námietky vyplývajú implicitne z namietaných rozhodnutí. Vo vzťahu k otázke obvykle jednorazovej dávky uvádza, že najvyšší súd opätovne poukazuje len na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3Tdo/83/2018 bez bližšieho vysporiadania sa s jeho námietkou o nesprávnej aplikácii tohto judikátu na konkrétne okolnosti prípadu, čo vykazuje znaky formalizmu. Zdôrazňuje, že najvyšší súd sa opomenul vysporiadať s námietkou porušenia čl. 50 ods. 6 ústavy, ktorá tvorila kľúčovú časť ústavnej sťažnosti, na podklade čoho ostávajú jeho argumenty o nevyhnutnosti aplikácie priaznivejšej hmotnoprávnej úpravy nevyvrátené.

13. Zo sťažovateľovho samostatného vyjadrenia vo vzťahu k stanovisku najvyššieho súdu vyplýva, že ani v napadnutom uznesení, ako ani vo vyjadrení najvyššieho súdu nenašiel odpoveď na otázku, ako orgány činné v trestnom konaní a súdy určili z celkového zaisteného množstva drogy 0,99 g minimálne 14 dávok drogy. Konštatuje, že zo súdnej praxe vyplýva, že obvykle jednorazová dávka drogy sa rovná 100 mg drogy. Zo zaisteného množstva 0,99 g tak malo byť podľa tohto prepočtu 10 obvykle jednorazových dávok drogy, nie minimálne 14. Súdy sa odklonili od súdnej praxe aj od samotného výkladu obvykle jednorazovej dávky drogy, na ktorý sa odvoláva najvyšší súd, čo malo vplyv na právnu kvalifikáciu skutku, za ktorý bol odsúdený. Sťažovateľ atakuje stotožnenie sa najvyššieho súdu so závermi súdov nižšej inštancie týkajúcej sa správnej právnej kvalifikácie skutku a skutku popísaným v skutkovej vete značne neurčitým spôsobom.

14. K vyjadreniu krajského súdu sťažovateľ uvádza, že konajúce súdy nepripustili žiadnu inú alternatívu okrem tej, že je vinným, hoci existovali aj iné, ktoré boli pravdepodobnejšie a vierohodnejšie (p. ██████ si drogy obstarala v Poprade a v Liptovskom Mikuláši ich chcela predať, čo uviedol v odvolaní), avšak neboli preverované. Súdy ignorovali závery znaleckých posudkov, že u neho nebola zistená závislosť na alkohole ani na omamných látkach. V rámci

poukazu na právo na spravodlivý proces uviedol, že súdy prehliadali fakty (drogy u neho neboli nájdené, nenašli sa na nich jeho odtlačky prstov, koncentrácia nájdených drog bola rozdielna s tým, že sa nedalo určiť, či pochádzali z jedného zdroja, nezhodujúce sa výpovede o spôsobe odovzdania drog) a priklonili sa k neovereným hypotézam (úvaha krajského súdu spochybňujúca plánovanú cestu do prevádzky McDonald's, selektívna voľba výpovedí svedkov, nelogický výklad zistených dôkazov, neoverená úvaha pracovníčky KEÚ PZ o rozdielnej koncentrácii látok). Podľa sťažovateľa to boli práve okresný súd a krajský súd, ktorý nehodnotili dôkazy objektívne, ale subjektívne a jednostranne s cieľom dosiahnuť jeho odsúdenie. Sťažovateľ sa ďalej vyjadril k tvrdenej nezákonnosti začatia trestného stíhania, v súvislosti s ktorým v podstate zopakoval skutočnosti, ktoré už uplatnil v konaní pred ústavným súdom. Obdobne to platí aj o vyjadrení sa k rozporom vo výpovediach p. [REDAKOVANÉ] a vierohodnosti p. [REDAKOVANÉ]. Vyjadruje presvedčenie, že, čo sa týka jeho viny, boli vo veci dôvodné pochybnosti (na vrecku s drogami sa nenašli jeho odtlačky, nedalo sa jednoznačne potvrdiť, či nájdené drogy pochádzali z jedného zdroja). Zotrval aj na tvrdení, že v prípade spoluobžalovaných išlo o tzv. spolupracujúcich obvinených (p. [REDAKOVANÉ] mala dlh na výživnom 5 400 eur, v nadväznosti na čo bolo uloženie podmieneného výkonu trestu odňatia slobody prekvapivé; p. [REDAKOVANÉ] nebol trestne stíhaný za trestný čin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky). Uvádza tiež, že p. [REDAKOVANÉ] mala v priebehu trestného konania dvoch obhajcov, pričom súdy nevenovali žiadnu pozornosť tomu, ktorý z nich ju mal navádzať na tvrdenia svedčiace proti nemu. V neposlednom rade konštatuje, že aj proti uzneseniu najvyššieho súdu vedenému pod sp. zn. 5Tdo/51/2025 z 26. novembra 2025 podal ústavnú sťažnosť.

III.4. K ústnemu pojednávaniu:

15. Ústavný súd v tejto veci upustil od ústneho pojednávania, keďže na základe podaní účastníkov vrátane ich príloh a súdnych spisov predložených ústavnému súdu (sp. zn. 6T/90/2020, sp. zn. 7To/12/2021 a sp. zn. 2Tdo/56/2023) je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

16. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 druhý odsek charty), práva na prezumpciu neviny (čl. 50 ods. 2 ústavy, čl. 6 ods. 2 dohovoru, čl. 48 ods. 1 charty) a práv podľa čl. 50 ods. 6 ústavy a čl. 49 ods. 3 charty uznesením krajského súdu o zamietnutí sťažovateľovho odvolania podaného proti rozsudku okresného súdu (o jeho uznaní za vinného zo spáchania zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi), ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu a uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo odmietnuté sťažovateľovo dovolanie podané proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu.

17. V prvom rade je potrebné uviesť, že z ústavnej sťažnosti sťažovateľa nie je zrejmé, proti ktorému konkrétnemu súdu smerujú jeho jednotlivé námietky, keďže na máloktoom mieste ústavnej sťažnosti jasne označil, či išlo o odvolací alebo dovolací súd. Spravidla využíval označenie „súd“ alebo „súdy“. Úlohou ústavného súdu pritom nie je hádať alebo domýšľať si,

o aké porušenie ide. Zároveň ústavný súd nie je skutkovým súdom ani ďalšou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva. Z uvedeného dôvodu pristúpil k preskúmaniu veci spôsobom, ako je uvedené v nasledujúcich bodoch tohto nálezu.

18. Ústavný súd, poukazujúc na svoje ústavné postavenie (čl. 124 ústavy), v úvode zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojevôli, resp. arbitrárnosti pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

19. V tejto súvislosti ústavný súd považuje za potrebné poukázať aj na svoj ustálený právny názor, v zmysle ktorého rozhodnutie a postup všeobecného súdu, ktoré sú v súlade s platným a účinným zákonom (na vec aplikovateľnými procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi), nemožno spravidla kvalifikovať ako porušovanie základných ľudských práv (m. m. napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00).

IV.1. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces a prezumpciu nevinu:

20. Sťažovateľ namieta vyhodnotenie dovolacieho súdu, či sa skôr konajúce súdy spoľahlivo a nearbitrárne vyrovnali v odôvodneniach svojich rozhodnutí s otázkou podstatnou pre rozhodnutie vo veci. Takými otázkami mali byť a) nezákonnosť začatia trestného stíhania (bod 7.1. nálezu), b) nevykonanie niektorých dôkazov (časť bodu 7.2. nálezu) a c) znenie skutkovej vety a ne/naplnenie znakov skutkovej podstaty dotknutého trestného činu (bod 7.3. nálezu).

21. Ústavný súd uvádza, že aj hodnotenie dôkazov, otázka nepotrebnosti vykonania navrhnutého dôkazu alebo iná skutková okolnosť z hľadiska vysporiadania sa súdu s jej obsahom v odôvodnení svojho rozhodnutia (tak ako keď ide o akúkoľvek inú otázku podstatnú pre meritórne rozhodnutie súdu) sú obvineným uplatniteľné v dovolacom konaní ako námietka z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Z hľadiska tohto dôvodu dovolania ide o prieskum obhajobného atribútu spravodlivého procesu spočívajúci vo vyhodnotení dovolacím súdom, či sa skôr konajúce súdy spoľahlivo a nearbitrárne vyrovnali v odôvodnení svojich rozhodnutí s otázkami podstatnými pre rozhodnutie, čo zodpovedá obhajobným právam obvineného. Takú (kľúčovú) otázku dovolací súd nehodnotí v pozícii prvostupňového súdu alebo odvolacieho súdu (teda ako primárne skutkovú otázku, resp. otázku hodnotenia dôkazov), ale spôsob vysporiadania sa s ňou v odôvodnení rozhodnutia (v konečnom dôsledku) odvolacím súdom (do úvahy sa berie komplex oboch rozhodnutí, a to preskúmaného a prieskumného, resp. druhostupňového). Na odobrenie záverov skôr konajúcich súdov musí ísť o vyrovnanie sa s dotknutou otázkou udržateľným spôsobom.

Dovolací súd nemusí nevyhnutne dospieť k rovnakému spôsobu vyriešenia tejto otázky, teda stotožniť sa s obsahom a rozsahom vlastnej úvahy skôr konajúceho súdu o otázke vyhovieť alebo odmietnutia tohto návrhu, taká úvaha však musí byť v odôvodnení prítomná (m. m. IV. ÚS 546/2020, I. ÚS 573/2023).

22. Je potrebné zdôrazniť, že úlohou dovolacieho súdu nie je v tomto ohľade nanovo preskúmať hodnotenie dôkazov všeobecnými súdmi v pôvodnom konaní či tieto iné skutkové okolnosti a kontrole podrobovať správnosť skutkových zistení z nich vyplývajúcich, ale preskúmať jednu z procesných garancií práva na spravodlivý proces spočívajúcu v riadnom odôvodnení súdneho rozhodnutia. Preskúmanie logickej, funkčnej a teleologickej konzistentnosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu je nepochybne súčasťou posudzovania práva na spravodlivý proces. Za náležité tak možno označiť očakávanie strán konania, že najvyšší súd v dovolacom konaní pri dovolacom dôvode podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku preskúma, či súdy poskytli náležitú a riadne odôvodnenú odpoveď na zásadné argumenty strán konania, nie je jeho úlohou ale urobiť záver, či tieto skutkové závery boli správne alebo nie. Jedine tak totiž možno hovoriť o plnohodnotnej možnosti na prípravu a realizáciu obhajoby v trestnom konaní (I. ÚS 296/2022, I. ÚS 182/2023, I. ÚS 315/2023). Ústavný súd už rovnako vyslovil, že pri hodnotení rozhodnutia súdu nižšieho stupňa dovolacím súdom nie je prekážkou ani § 371 ods. 7 Trestného poriadku, ktorý pokrýva nemožnosť atakovania (len) odôvodnenia rozhodnutia bez smerovania k odlišnému rozhodnutiu vo veci samej (výrokom dovolaním napadnutého rozhodnutia).

IV.1.1. K začatiu trestného stíhania:

23. Sťažovateľ namieta absenciu vysporiadania sa najvyššieho súdu s ním atakovanou legalitou začatia trestného stíhania, keďže je toho názoru, že najvyšší súd sa nevenoval jeho tvrdeniam (týkajúcim sa možného zinscenovania skutku, resp. antidatovania úradného záznamu z 3. júla 2020 s cieľom zlegalizovať začatie trestného stíhania) a sústredil sa len na posúdenie nezákonnosti jeho sledovania, ktoré malo byť uskutočnené v zmysle § 113 ods. 4 Trestného poriadku.

24. Ústavný súd uvádza, že námietky tohto druhu sťažovateľ uplatnil v obdobnom rozsahu ako v ústavnej sťažnosti, v podstate aj v dovolacom konaní s tvrdením, že s predmetnou problematikou sa nedostatočne vysporiadali súdy nižších stupňov. Jeho argumentáciu najvyšší súd rezumoval ako tvrdenie o nezákonnosti sledovania jeho osoby v zmysle § 113 ods. 4 Trestného poriadku, čo malo spôsobiť nezákonnosť procesného postupu pri získavaní dôkazov, v nadväznosti na čo nemohol existovať ani zákonný dôvod vznesenia obvinenia (ako ani podanie obžaloby a súdne konanie o nej). V konkrétnosti ju posúdil na s. 20 a 21 uznesenia najvyššieho súdu s citáciou časti uznesenia krajského súdu (s. 20 a 21), v ktorom nevzhladol nedostatočné vysporiadanie sa s predmetnou otázkou zo strany súdov nižšieho stupňa, resp. porušenie sťažovateľovho práva na obhajobu. Zo spisového materiálu doplnil, že dotknuté sledovanie bolo vykonané na podklade príkazu na sledovanie podľa § 113 ods. 1, 2 a 5 Trestného poriadku prokurátora Okresnej prokuratúry Poprad z 19. februára 2020.

25. Podľa § 113 ods. 1 a 2 Trestného poriadku sledovaním osoby a veci (ďalej len „sledovanie“) sa rozumie získavanie informácií o pohybe a činnosti osoby alebo pohybe veci, ktoré sa vykonáva utajovaným spôsobom; sledovanie možno vykonať v trestnom konaní o úmyselnom trestnom čine, ak možno dôvodne predpokladať, že ním budú zistené skutočnosti významné pre trestné konanie. Sledovanie osôb a vecí patrí v zmysle ustanovení Trestného poriadku medzi operatívno-pátracie

prostriedky. Účelom inštitútu je získavanie informácií o pohybe a činnosti osôb alebo vecí, ktoré sú dôležité pre trestné konanie. Príkaz na sledovanie vydáva písomne predseda senátu, pred začatím trestného stíhania alebo v prípravnom konaní prokurátor.

26. V nadväznosti na získanie informácií z operatívneho zisťovania týkajúceho sa osoby sťažovateľa najvyšší súd odkázal na odôvodnenie krajského súdu, ktorý explicitne popísal, že premiestňovanie sťažovateľa z bodu A do bodu B z hľadiska účelu a technickej realizácie spadalo pod § 113 ods. 1 Trestného poriadku, ktorým sa zisťuje pohyb a poloha sledovanej osoby; v prípade sťažovateľa došlo „len“ k sledovaniu jeho pohybu, kde bolo zistené, že sadol do auta p. [REDAKOVANÉ] z ktorého následne vystúpil v Demänovej a následne opäť nastúpil do tohto auta, t. j. nedošlo k sledovaniu jeho činnosti v motorovom vozidle. V okolnostiach predmetnej veci teda neprichádzalo do úvahy sledovanie podľa § 113 ods. 4 Trestného poriadku, ako to tvrdil sťažovateľ. Ten by bol aplikovateľný v prípade, ak by bola osoba sledovaná vo vnútri motorového vozidla, k čomu nedošlo, resp. sledovanie by bolo spravidla spojené so vstupom do tzv. iných priestorov alebo pozemkov, ktoré nie sú verejne prístupné.

27. Ústavný súd nemá dôvod považovať predmetné vysvetlenie (vo veci) zvoleného postupu za ústavne neakceptovateľné. Najvyšší súd sa otázkou zákonného začatia trestného stíhania zaoberal. Jeho odôvodnenie je stručné, no výstižne odkazuje na rozhodnú časť odôvodnenia odvolacieho súdu. Nemožno prisvedčiť ani sťažovateľovmu tvrdeniu o zúžení obsahu jeho námietok, keďže najvyšší súd ich relevantnú časť preskúmal, pričom sa nezaoberal ostatnými (antidatovanie úradného záznamu z 3. júla 2020 či zinscenovanie predmetného skutku), ktoré je možné subsumovať pod tie (ako námietky skutkového charakteru), ktorých správnosť a úplnosť nemôže v dovolacom konaní skúmať ani meniť [dovolací súd má právomoc a úlohu podriaďiť – subsumovať námietky dovolateľa pod konkrétne zákonné dovolacie dôvody (m. m. II. ÚS 26/2024, IV. ÚS 64/2025, I. ÚS 64/2026)]. Ústavný súd v tejto súvislosti opätovne akcentuje, že nie je mimoriadnou opravnou inštanciou, pričom v ústavnoprávnej rovine sťažovateľ tieto svoje námietky ďalej nerozvíjal (napr. nenamietal procesný postup začatia trestného stíhania po jeho formálnej stránke, práve naopak, konštatoval „formálnu správnosť“ vznesenia obvinenia). Dodáva, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k predmetnej problematike neatakujúce uznesenie krajského súdu (pozri aj bod 17 a 18 nálezu).

28. Keďže podstatou sťažovateľových tvrdení v tejto časti bol nedostatok odôvodnenia najvyššieho súdu v otázke zákonnosti začatia trestného stíhania, ústavný súd sumarizuje, že odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu sa pohybuje v rovine ústavnej akceptovateľnosti. Odkaz dovolacieho súdu na časť uznesenia krajského súdu ústavný súd nepovažoval v okolnostiach prerokúvanej veci za neprípustný, keďže obsahoval informácie rozhodné pre posúdenie nastolenej otázky, s ktorými sa najvyšší súd v rámci dovolacieho konania napokon stotožnil. Z uvedených dôvodov podľa § 133 ods. 1 zákona o ústavnom súde *a contrario* ústavnej sťažnosti sťažovateľa v tejto časti nevyhovelo.

IV.1.2. K nevykonaniu dokazovania:

29. Ďalšie sťažovateľove námietky smerujú k ne/vysporiadaniu sa súdov s nevykonaním niektorých navrhovaných dôkazov. Sťažovateľ konkrétne uvádza, že k porušeniu jeho práv došlo nevykonaním ním navrhovaného znaleckého dokazovania znalcom z odboru klinickej psychológie vo vzťahu k jeho osobe, výsluchu [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] a doplnenia znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru bez náležitého odôvodnenia.

30. Ústavný súd sa zaoberal preskúmaním toho, ako sa krajský súd (prípadne okresný súd) vysporiadal so sťažovateľom navrhnutými dôkazmi, a zároveň aj tým, ako sa k predmetnej skutočnosti vyjadril dovolací súd v namietanom uznesení najvyššieho súdu. Jeho úlohou bolo preskúmať, či bolo posúdenie navrhovaných dôkazov (v kontexte sťažovateľom prezentovaných námietok, pozn.) krajským súdom a v nadväznosti na to aj vysporiadanie sa s touto otázkou v kontexte uplatneného dovolacieho dôvodu v napadnutom uznesení najvyššieho súdu ústavne udržateľné vo vzťahu k okolnostiam preskúmvanej veci. Na tento účel ústavný súd v primeranom rozsahu použil aj tzv. „Perna test“ (Perna proti Taliansku, č. 48898/99, rozsudok Veľkého senátu zo 6. 5. 2003, doplnený koncepciou v zmysle rozsudku Veľkého senátu Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Murtagaliyeva proti Rusku z 18. 12. 2018, č. 36658/05), ktorý je založený (čo i len implicitne) na posúdení troch základných kritérií: (a) či bola žiadosť o doplnenie dokazovania dostatočne odôvodnená a či sa týkala podstaty obvinenia, či (b) bol posúdený význam určitého dôkazu a či v tejto súvislosti boli súdom poskytnuté dostatočné dôvody, prečo dôkaz nebol vykonaný v priebehu súdneho konania, a napokon (c) či toto rozhodnutie nenarušilo celkovú spravodlivosť konania. Bez zrozumiteľného, logického a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdu nemožno za obvyklý postup prijať stav, ak súdy vykonajú dôkazy navrhnuté obžalobou a dôkazy navrhnuté obhajobou odmietnu s odôvodnením, že už existuje dostatočná dôkazná báza pre odsúdenie obžalovaného. Rešpektovanie záruk vyplývajúcich z čl. 6 ods. 1 dohovoru vyvoláva potrebu vyvážené posúdiť a preskúmať nielen verziu skutočností prezentovaných obžalobou, ale aj takú verziu vo vzťahu k rozhodujúcim okolnostiam prípadu, ktorou sa bráni obhajoba. Nie je možné vylúčiť ani situáciu, že dôkazný stav bude natoľko presvedčivý, že dôkazné návrhy obhajoby môžu byť súdom v individuálnych okolnostiach prejednávanej veci vyhodnotené ako nadbytočné. Na to však musí nadväzovať pregnantná súdna argumentácia, ktorá tento postup vysvetlí bez vyvolania pochybností o spravodlivosti samotného konania (ZNaU č. 22/2023).

31. V kontexte vopred nastavených kritérií ústavný súd posudzoval, či v okolnostiach preskúmvanej veci ide o ústavne udržateľné vysporiadanie sa so sťažovateľovými námietkami zo strany všeobecných súdov. Sumarizuje, že návrh sťažovateľa na vykonanie znaleckého dokazovania znalcom z odboru klinickej psychológie vo vzťahu k všetkým trom spoluobžalovaným (vrátane jeho osoby) bol odôvodnený v podstate potrebou preverenia dôveryhodnosti ich výpovedí (sťažovateľ atakoval rozpory vo výpovediach, zníženú všeobecnú vierohodnosť spoluobvinených [REDACTED] a [REDACTED]). Vykonanie výsluchu [REDACTED] a [REDACTED] malo zasa preukázať, že [REDACTED] naviedol obhajca, aby pred súdom tvrdila, že sťažovateľ dlhodobo užíva pervitín a že ho videla, ako ho užíva, a doplnenie znaleckého posudku KEÚ PZ bolo potrebné na zistenie, či chemické stopy č. 1 a 2 mohli tvoriť v minulosti jeden celok.

32. Najvyšší súd k nevyhoveniu sťažovateľovho návrhu na vykonanie ďalších dôkazov vo veci, pričom explicitne pomenoval znalecké dokazovanie psychologickým vyšetrením všetkých troch spoluobvinených, poukázal na argumentáciu krajského súdu o nadbytočnosti takého znaleckého dokazovania, keďže to boli práve spoluobvinení ([REDACTED] a [REDACTED]), ktorí ho usvedčovali z trestnej činnosti, a nie opačne, v dôsledku čoho krajský súd nenašiel dôvody, pre ktoré by mal ich výpovede považovať za nehodnoverné, a to aj v súvislosti s výsledkami a hodnotením znaleckého dokazovania vo vzťahu k ich osobám. Rovnako poukázal na časti odôvodnenia krajského súdu, v ktorom tento explicitne pomenoval dôkazy, ktoré sťažovateľa usvedčovali zo spáchania žalovanej trestnej činnosti a ktoré považoval za reťaz logicky

usporiadaných dôkazov, ktoré sťažovateľa usvedčovali zo spáchania skutku a vyvracali jeho obranu. Tiež konštatoval, že pokiaľ išlo o ďalšie námietky, ktoré sťažovateľ uplatnil v dovolaní, tieto mali skutkový charakter, ktorými sa sťažovateľ snažil dosiahnuť revíziu skutkových zistení okresného súdu, ktoré si osvojil aj krajský súd, a ktoré najvyšší súd nemôže v dovolacom konaní skúmať ani meniť.

33. V tomto kontexte ústavný súd považuje za podstatné zdôrazniť časť uznesenia krajského súdu (s. 12 a 13, pozn.), v ktorom odvolací súd vytkol súdu prvého stupňa pochybenie týkajúce sa absencie odôvodnenia, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov vo veci. Na druhej strane tento obsahový nedostatok nepovažoval za taký závažný, aby predstavoval niektorý z dôvodov na zrušenie rozsudku okresného súdu. Sám následne obsiahlo vymedzil dôkazy, ktoré odvolací súd presvedčili o správnosti skutkových zistení zodpovedajúcim výsledkom vykonaného dokazovania, o ktorých nemal pochybnosti (v konkrétosti s. 13 až 15 a 20 uznesenia krajského súdu, pozn.).

34. Ústavný súd akcentuje odôvodnenie najvyššieho súdu, v ktorom *inter alia* vyslovil, že trestné konanie je potrebné posudzovať komplexne ako jeden celok a nemožno ho z hľadiska zachovania práv obvineného hodnotiť parciálne ako jednotlivé úkony či postupy a na ich podklade konštatovať porušenie jeho obhajobných práv. V obsahu rozsudku okresného súdu, uznesenia krajského súdu, ako ani v konaní, ktoré im predchádzali, najvyšší súd nezistil skutočnosti svedčiace o tom, že by v priebehu trestného konania došlo k porušeniu sťažovateľovho práva na obhajobu.

35. V rámci jednotlivých posudzovaných kritérií tzv. Perna testu ústavný súd neidentifikoval ústavnoprávny problém. Je síce pravdou, že k istému pochybeniu došlo na strane okresného súdu, to však bolo zhojené v priebehu odvolacieho konania (rozsudok okresného súdu a uznesenie krajského súdu tvoria z hľadiska predmetu konania jeden celok). Krajský súd síce nepristúpil k explicitnému hodnoteniu každého nevykonaného dôkazu, avšak pristúpil k vyhodnoteniu dôkaznej situácie z pohľadu konštatovania nadbytočnosti ich vykonania. Bol totiž bez ďalších pochybností presvedčený o tom, že vykonanie obhajobou navrhovaných dôkazov by nevedlo k inému rozhodnutiu o vine a o dostatočnosti zisteného skutkového stavu, čo podporil pomenovaním konkrétnych dôkazov vo veci spolu so skutočnosťami, ktoré z nich vyplývali. Osobitne sa venoval otázke vierohodnosti výpovedí (rozpormi v nich) [REDACTED] a [REDACTED] (s. 13, 14, 16, 17, 18), jej údajného ovplyvňovania zo strany obhajcu (s. 18) aj otázke, či by chemické stopy č. 1 a 2 mohli tvoriť v minulosti jeden celok (s. 15 a 16). Najvyšší súd sa (v nadväznosti na sťažovateľom uplatnené dovolacie dôvody a námietky, pozn.) následne stotožnil s rozhodnutím odvolacieho súdu (bod 32 až 34 nálezu). Konajúce súdy sa možno nevyjadrili k odmietnutiu jednotlivých návrhov explicitne, no z rozhodnutia odvolacieho súdu sú zrejmé (z jeho rôznych častí) argumenty, ktoré dávajú odpovede (bod 32 až 34 nálezu) na účel, pre ktorý sťažovateľ navrhoval vykonať jednotlivé dôkazy (bod 31 nálezu). Na podklade popísaného je možné konštatovať, že dotknutým návrhom na vykonanie dôkazu zodpovedalo odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov o ich nevykonaní, z ktorých vyplynulo, že predmetné dôkazy by boli vo veci nadbytočné, čomu zodpovedala aj explicitná a čiastočne aj implicitná odpoveď súdov, ktorú bolo možné nájsť v samotnom rozhodnutí (najmä krajského súdu) a ktorá zvolený postup súdov vysvetlila bez vyvolania pochybností o spravodlivosti samotného konania. Ústavný súd v tejto súvislosti neopomenul potrebu čítať rozhodnutia súdov s porozumením a v celom ich kontexte.

36. Z dôvodov uvedených v bode IV.1.2 nálezu ústavný súd podľa § 133 ods. 1 zákona o ústavnom súde *a contrario* ústavnej sťažnosti sťažovateľa v tejto časti nevyhovel.

IV.1.3. K právnej kvalifikácii skutku:

Skutková veta:

37. Sťažovateľ atakuje znenie skutkovej vety, z ktorej podľa neho nevyplýva, akým spôsobom, kde a akú návykovú/psychotropnú látku si mal zadovážiť. Najvyšší súd podľa neho nereagoval ani na námietku, že v popise skutku absentuje popis prechovávaní návykovej látky z jeho strany. Síce sa mu kladie za vinu prechovávanie, avšak návyková látka sa našla u iných osôb, ktoré boli za jej prechovávanie odsúdené.

38. Podľa § 163 ods. 3 Trestného poriadku výrok, ktorým sa obžalovaný uznáva za vinného alebo ktorým sa spod obžaloby oslobodzuje, musí presne označovať trestný čin, ktorého sa výrok týka, a to nielen zákonným pomenovaním a uvedením právnej kvalifikácie, ale aj uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, prípadne aj s uvedením iných skutočností potrebných na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným, ako aj uvedením všetkých zákonných znakov vrátane tých, ktoré odôvodňujú určitú trestnú sadzbu.

39. Problematika znenia skutkovej vety, resp. popisu skutku už bola predmetom posudzovania ústavného súdu, vo vzťahu ku ktorej zaujal stanovisko, že popis skutku (predovšetkým spôsob jeho spáchania) musí byť uvedený tak, aby jednotlivé časti zodpovedali príslušným znakom skutkovej podstaty trestného činu, za ktorý bol obžalovaný uznaný vinným. Ak neobsahuje skutková veta vo výroku o vine úplný popis skutočností rozhodných pre naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty, dochádza k porušeniu práva obžalovaného na spravodlivý proces (ZNaU č. 7/2016).

40. K uvedenej problematike ústavný súd tiež uviedol (III. ÚS 509/2015), že skutková veta má stručne a výstižne vyjadriť žalovaný skutok, ktorého sa obžalovaný podľa zistenia súdu dopustil.

41. V popise skutkovej vety nemožno uvádzať iné skutočnosti ako tie, ktoré majú oporu – svoj základ v obsahu dôkazov vykonaných v priebehu hlavného pojednávania. Podrobný rozbor dôkaznej situácie, vzťah jednotlivých dôkazov, ich hodnotenie nepatrí do výrokovej časti rozsudku, ale výlučne do jeho odôvodnenia (Čentěš, J., Kurilovská, L., Šimovček, I., Burda, E. a kol. *Trestný poriadok I. 1. vydanie*. Bratislava : C. H. Beck, 2021. s. 1050 – 1051.).

42. Sťažovateľ bol právoplatne odsúdený za zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) Trestného zákona, v zmysle ktorého kto neoprávnene kúpi, predá, vymení, zadováži, alebo prechováva po akúkoľvek dobu omamnú látku, psychotropnú látku, jed alebo prekurzor alebo kto takú činnosť sprostredkuje, potrestá sa odňatím slobody na tri roky až desať rokov.

43. Sťažovateľ v priebehu trestného konania namietal nedostatok skutkovej vety, pokiaľ ide o pojem zadováženie a prechovávanie omamnej alebo psychotropnej látky, ako základné znaky skutkovej podstaty trestného činu.

44. Najvyšší súd vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku v rámci teoretických východísk uviedol, že dovolací súd hodnotí skutkový stav veci len z toho

hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Z uvedeného pohľadu hodnotí, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, bol v tzv. skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu. Tento dovolací dôvod teda predpokladá výlučne chyby právne, ktoré sa dotýkajú právneho posúdenia zisteného skutku (bol posúdený ako miernejší alebo prísnejší, nemal byť posúdený ako trestný čin, došlo k nesprávnej aplikácii iného hmotnoprávneho ustanovenia). Nesprávna subsumpcia skutku pod skutkovú podstatu toho-ktorého trestného činu opodstatňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. V rozsahu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku posudzuje len to, či skutok zistený súdom zodpovedá použitej právnej kvalifikácii (všetkým jej znakom). Vychádza pritom výlučne zo skutkovej vety odsudzujúceho výroku namietaného rozhodnutia. Pre jej úplnosť postačuje, ak obsahuje pojmy a gramatické formulácie, ktoré významovo zodpovedajú znakom skutkovej podstaty trestného činu, ale zároveň je preskúmateľná v tom, akým konkrétnym konaním a za akých konkrétnych okolností malo dôjsť k jeho spáchaniu.

45. V súvislosti so sťažovateľovou argumentáciou o nepreskúmateľnosti dotknutej skutkovej vety v tom, akým konkrétnym konaním a za akých okolností malo dôjsť k spáchaniu zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi (Trestný zákon účinný do 31. decembra 2021), sa najvyšší súd venoval otázke skutkovej podstaty tohto trestného činu. Najskôr uviedol, že pre naplnenie objektívnej stránky jeho skutkovej podstaty sa vyžaduje, aby páchatel' neoprávnene konal niektorým zo spôsobov uvedených v odseku 1, t. j. konkrétne podľa písm. c) a d). Vysvetlil pojem „*zadováži*“ ustanovený v § 172 ods. 1 písm. c) Trestného zákona (účinného do 31. decembra 2021), ktorým sa rozumie neoprávnené nadobudnutie, resp. získanie omamnej látky alebo psychotropnej látky v zásade akýmkoľvek iným spôsobom, ako je výslovne uvedené v predchádzajúcich pojmoch tohto ustanovenia (výrobou, dovozom, kúpou alebo výmenou), a to napríklad získanie darovaním, lúpežou či pestovaním rastlín (konope). Najvyšší súd poskytol svoj právny názor aj na pojem „*prechovávanie*“ ustanovený v § 172 ods. 1 písm. d) Trestného zákona (účinného do 31. decembra 2021), ktorým rozumie akýkoľvek spôsob držby uvádzaných látok, pričom páchatel' ju nemusí mať pri sebe (môže byť ukrytá, uložená).

46. Najvyšší súd ďalej pomenoval svoje právne závery ku konkrétnym okolnostiam prerokovanej veci. Pokiaľ sťažovateľ v dovolaní, ako aj v ústavnej sťažnosti namieta v podstate vágnosť skutkovej vety (t. j. že nie je zrejmé, akú návykovú látku si mal zabezpečiť, ako a kde ju mal zadovážiť) a v tejto súvislosti aj právnu kvalifikáciu skutku, najvyšší súd explicitne vymedzil, že zo skutkovej vety rozsudku okresného súdu vyplýva, že sťažovateľ si „*v obci Demänová, okr. Liptovský Mikuláš, zadovážil a následne prechovával igelitové vrečko s obsahom bielej kryštalickej látky, ktorá obsahovala metamfetamín s prímiesou metylsulfonylmetánu o celkovej hmotnosti 0,99 g (990 mg) obsahujúcich 552 mg abolútneho metamfetamínu zodpovedajúceho 14 bežným jednotlivým dávkam drog, ktoré sú spôsobilé po aplikovaní ovplyvniť psychiku užívateľa*“.

47. Nemožno sa stotožniť so sťažovateľovou námietkou, že by najvyšší súd nereagoval na jeho argumentáciu o neúplnosti skutkovej vety, keďže obom zákonným pojmom („*zadováži*“ aj „*prechováva*“) sa venoval tak v rovine teoretickej, ako aj praktickej, čo je zrejmé z bodov 44 až 46 nálezu. Ústavný súd v jeho odôvodnení nenašiel ústavnoprávny problém, keďže pojem

zadováži vyjadruje zadováženie predmetných látok akýmkoľvek iným spôsobom, ako je uvedené v iných pojmoch § 172 ods. 1 Trestného zákona (ktoré príkladmo pomenoval aj najvyšší súd, pozri bod 45 nálezu), pritom môže ísť o zadováženie pre seba alebo i pre inú osobu [BURDA, E. § 172 (Nedovolená výroba omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi všeobecne). In: Burda, E., Čentěš, J., Kolesár, J., Záhora, J. a kol. *Trestný zákon II. 1. vydanie*. Praha : C. H. Beck, 2011.]. Pokiaľ sťažovateľ namieta skutkovú vetu aj vo vzťahu k tzv. prechovávaniu omamnej alebo psychotropnej látky, okrem skutočností mu uvedených najvyšším súdom (bod 45 nálezu) je možné doplniť, že, aby išlo o prechovávanie drog, stačí, ak páchatel' čo len niekoľko sekúnd úmyselne prechováva drogu a už spĺňa túto podmienku [BURDA, E. § 172 (Nedovolená výroba omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi všeobecne). In: *Burda, E., Čentěš, J., Kolesár, J., Záhora, J. a kol. Trestný zákon II. 1. vydanie*. Praha : C. H. Beck, 2011.].

48. Najvyšší súd vo vzťahu k právnej kvalifikácii zhrnul, že skutkové okolnosti zodpovedajú právnej kvalifikácii skutku, a teda skutková veta obsahuje úplný popis skutočností rozhodných pre naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty trestného činu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) Trestného zákona (účinného do 31. decembra 2021). Svoj výsledok podporil aj odkazom na závery rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu v predmetnej právnej veci, s ktorými sa stotožnil a ktorých nasledujúcu časť citoval. *„Obvinený si svojim konaním popísaným v skutkovej vete rozsudku okresného súdu «, neoprávnene zadovážil a prechovával po akúkoľvek dobu psychotropnú látku, pričom sa v prejednávanej veci jednalo o pervitín s obsahom účinnej látky metamfetamínu v celkovom objeme zodpovedajúcom minimálne 14 obvyklým jednorazovým dávkam drogy (väčšie množstvo, ako pre osobnú spotrebu na účely Trestného zákona), ktorý je zaradený v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných a psychotropných látkach a prípravkoch do II. skupiny psychotropných látok... Naplnené boli aj ďalšie obligatórne znaky skutkovej podstaty žalovanej trestnej činnosti, keď obvinený je plne trestne zodpovedný subjekt z hľadiska veku a pričetnosti, ktorý porušil objekt chránený Trestným zákonom, ktorým je v tomto prípade v prvom rade ochrana zdravia spoločnosti v spojení tiež s kontrolou a riadeným obchodovaním s predmetnými omamnými a psychotropnými látkami zo strany štátu. Svojho konania sa dopustil úmyselne, vo forme priameho úmyslu a medzi konaním a spôsobeným následkom existuje nepochybné príčinná súvislosť.“*» Zároveň najvyšší súd odkázal aj na uznesenie krajského súdu a ním vo veci vymedzené dôkazy, na podklade ktorých bola vo veci preukázaná sťažovateľova vina.

49. Ústavný súd nepovažuje predmetné odôvodnenie najvyššieho súdu za nereagujúce na sťažovateľom predstreté námietky. Svoje právne závery vyčerpávajúco odôvodnil z teoretického hľadiska, ale aj s poukazom na konkrétne okolnosti prerokúvanej veci. Ústavný súd ich nepovažoval za ústavne neakceptovateľné. Za týchto okolností mu neprislúcha prehodnocovať právne závery najvyššieho súdu, ku ktorým pri rozhodovaní dospel. Z už popísaných dôvodov podľa § 133 ods. 1 zákona o ústavnom súde *a contrario* ústavnej sťažnosti sťažovateľa v tejto časti nevyhoveli.

Obvyklá jednorazová dávka:

50. Sťažovateľ tvrdí, že najvyšší súd nezaujal žiadne stanovisko k jeho argumentácii o odklone súdov nižšieho stupňa od súdnej praxe pri určení množstva tzv. obvykle jednorazovej dávky, ktorá

za priemernú obvykle jednorazovú dávku drogy (metamfetamín) považuje materiál o minimálnej celkovej hmotnosti 100 mg s obsahom účinnej látky minimálne 10 mg. Od celkovej hmotnosti 100 mg sa následne odvíjajú násobky jednorazovej dávky drogy. Najvyšší súd podľa neho nereagoval ani na argumentáciu týkajúcu sa koncentrácie účinnej látky metamfetamínu, t. j. že znalecký posudok KEÚ PZ neriešil, prečo práve 10 – 40 mg absolútneho metamfetamínu ako „hraničná koncentrácia, v jednorazovej dávke vyvoláva návyk a psychickú a fyzickú závislosť charakterizovanú zmenami správania sa so závažnými a psychosociálnymi následkami“ (v nadväznosti na čo považoval znalecký posudok KEÚ PZ za nepreskúmateľný), pričom jeho záver považoval za nekriticky prevzatý okresným súdom. Predmetné námietky sťažovateľ uplatnil aj v dovolacom konaní, v ktorom ich prepájal s možnou zmenou právnej kvalifikácie skutku.

51. Dovolací súd sa tejto problematike venoval na s. 25 a 26 napadnutého uznesenia, kde v súvislosti s pojmom obvykle (bežnej) jednorazovej dávky poukázal na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tdo 83/2018 z 20. marca 2019 (Zbierka stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 2/2019, č. 22; ďalej len R 22/2019), z ktorého podľa najvyššieho súdu vyplýva, že obvykle jednorazovou dávkou na použitie v zmysle § 135 Trestného zákona sa rozumie dávka drogy, ktorá sa bežne konzumuje pri jednom použití a hmotnostne zodpovedá dávke bežne predávanej (kupovanej) na jedno použitie. Takto určená obvykle jednorazová dávka musí obsahovať minimálne také množstvo účinnej látky, ktoré je spôsobilé ovplyvniť psychiku jedinca (v zmysle útlmu či excitácie). Pojem „obvykle“ podľa najvyššieho súdu nemožno vykladať subjektívne vo vzťahu ku konkrétnemu konzumentovi drogy, ale všeobecne vo vzťahu ku konkrétnej droge.

52. Najvyšší súd tiež vyslovil, že skutkové ustálenie počtu obvykle jednorazovej dávky na použitie a určenie množstva drogy, ktoré tvorí obvykle jednorazovú dávku na použitie, je právnou otázkou a právnym záverom, ktorý patrí do výlučnej kompetencie orgánov činných v trestnom konaní a súdu (obdobne R 22/2019). V tejto súvislosti poukázal na závery okresného súdu a krajského súdu, podľa ktorých si sťažovateľ zadovážil a prechovával po akúkoľvek dobu psychotropnú látku, pričom v zmysle uznesenia krajského súdu išlo o pervitín s obsahom účinnej látky metamfetamínu v celkovom objeme zodpovedajúcom minimálne 14 obvyklým jednorazovým dávkam drogy, ktorý je zaradený do II. skupiny psychotropných látok v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z.

53. Keďže sťažovateľ v okolnostiach preskúmvanej veci namieta absenciu odôvodnenia najvyššieho súdu, ústavný súd uvádza, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie obsiahnutého v čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka (strany) konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (m. m. III. ÚS 209/04, I. ÚS 34/2021).

54. Takou relevantnou otázkou súvisiacou s predmetom súdnej ochrany bola podľa názoru ústavného súdu argumentácia týkajúca sa odklonu súdov nižšieho stupňa od súdnej praxe pri určení množstva tzv. obvykle jednorazovej dávky, resp. spôsobu jej určenia. Keďže sťažovateľ pertraktovanú argumentáciu uplatnil a v priebehu konania zmieňoval aj v súvislosti s možnosťou zmeny právnej kvalifikácie skutku, ústavný súd považoval v okolnostiach preskúmvanej veci

za rozhodné venovať sa tejto otázke nielen v teoretickej rovine, ale vyhodnotil ju ako takú, ktorá si vyžadovala explicitnú odpoveď.

55. Ústavný súd sa z teoretického pohľadu v zásade stotožňuje s odôvodnením dovolacieho súdu, ktoré zodpovedalo jeho vtedajšej judikatúre. Spresňuje, že podľa R 22/2019 obvykle jednorazová dávka na použitie v zmysle § 135 ods. 1 a 2 Trestného zákona (ako nie individuálny, ale bežný konzumný príemer – R 87/2015) sa na základe poznatkov o užívateľskej praxi určuje ako bežne jednorazovo používané množstvo finálneho materiálu, obvyklým spôsobom aplikovateľného konečným užívateľom – teda nie podľa množstva tzv. účinnej látky v posudzovanom materiáli. Množstvo účinnej látky má vplyv na splnenie kvalitatívnych kritérií posudzovaného materiálu podľa § 130 ods. 5 Trestného zákona a v nadväznosti na to podľa § 2 ods. 1 a 2 zákona č. 139/1998 Z. z. (zjednodušene: vplyv na psychiku a sociálne správanie v určitej intenzite – R 74/2017), ako aj v prípade uvedenom v bode II (I.). Ak ide o materiál určený na ďalšiu úpravu (riedením inou, nenávykovou látkou) do podoby obvyklým spôsobom aplikovateľnej konečným užívateľom, je potrebné v skutkovej rovine dokazovaním zistiť, koľko obvykle jednorazových dávok podľa kritérií prvého odseku bodu I by bolo možné z posudzovaného materiálu pripraviť, zohľadniac (v prospech páchatel'a) možné maximum účinnej látky pre obvykle jednorazovú dávku (II.).

56. Ústavný súd zistil, že odkaz dovolacieho súdu na závery uznesenia najvyššieho súdu R 22/2019 je adekvátny a ústavne akceptovateľný, avšak vysvetlenie ich aplikácie na okolnosti preskúmvanej veci absentuje. Z uvedeného dôvodu možno dospieť k rezultátu, že závery najvyššieho súdu prezentované v uznesení R 22/2019 sú postavené na odlišnej (opačnej) metodike, ako bola použitá v okolnostiach sťažovateľovej veci. Najvyšší súd sa v uznesení R 22/2019 nestotožnil s názorom tamajšieho dovolateľa, že smerodajným pre stanovenie počtu jednotlivých dávok je nielen hmotnosť zaisteného materiálu, ale aj obsah účinnej látky v samotnej droge. Podľa názoru dovolacieho súdu bolo pri výpočte obvykle jednorazovej dávky smerodajné vychádzať z hmotnosti zaistenej omamnej a psychotropnej látky (obdobne sp. zn. 1Tdo/10/2021, 4Tdo/44/2024, 3To/34/2020).

57. Pokiaľ sťažovateľ v okolnostiach preskúmvanej veci atakuje spôsob stanovenia počtu obvykle jednorazovej dávky, ktorý mal byť podľa jeho názoru nižší, a teda mal mať vplyv na právnu kvalifikáciu skutku, pričom nemal vychádzať len zo záverov znaleckého posudku KEÚ PZ, najvyšší súd len poukazom na závery uznesenia najvyššieho súdu R 22/2019 nevyčerpal potrebu adresnej a priamej odpovede na nastolenú argumentáciu. Odôvodnenie najvyššieho súdu je bez bližšieho vysporiadania sa s aplikáciou tohto judikátu na konkrétne okolnosti sťažovateľovho prípadu. Najvyšší súd vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti síce uvádza, že odpovede na sťažovateľove argumenty implicitne vyplývajú z rozhodnutí súdov, ústavný súd ale ani po ich preskúmaní takú odpoveď (zodpovedajúcu najvyšším súdom nastolenej metodike v R 22/2019) nenašiel. Ako už bolo uvedené, všeobecné súdy (okresný a krajský súd) ustálili, že sťažovateľ si zadovážil vrecko s obsahom bielej kryštalickej látky, ktorá obsahovala metamfetamín s prímiesou metylsulfonylmetánu o celkovej hmotnosti 990 mg obsahujúcim 552 mg absolútneho metamfetamínu zodpovedajúceho 14 bežným jednotlivým dávkam drog, ktoré sú spôsobilé po aplikovaní ovplyvniť psychiku užívateľa. Predmetný záver všeobecné súdy prevzali z výsledku znaleckého posudku KEÚ PZ (s. 9 rozsudku okresného súdu, s. 21 uznesenia krajského súdu), ktorý za bežnú jednotlivú dávku považoval množstvo 10 – 40 mg absolútneho metamfetamínu. V zmysle

záverov uznesenia najvyššieho súdu R 22/2019 však vyplýva, že pojem obvykle jednorazovej dávky je právny pojem a KEÚ PZ nie je kompetentný definovať či vykladať právne pojmy, t. j. zodpovedať otázku, aká je obvykle jednorazová dávka drogy pre konkrétnu osobu. Konkrétny na vec aplikovateľný výklad tohto pojmu tak prináleží konajúcemu súdu, ktorý ma v okolnostiach prejednávaného prípadu tento pojem podrobne vysvetliť (práve aj na podklade odborných či znaleckých poznatkov).

58. Ústavný súd tak sumarizuje, že hoci najvyšší súd použil v preskúmvanej veci ústavne udržateľný odkaz na závery uznesenia najvyššieho súdu R 22/2019, v namietanom uznesení najvyššieho súdu absentuje ich premietnutie na okolnosti sťažovateľovej veci. Osobitne sa táto požiadavka dostáva do popredia v situácii, ak sa javí, že námietky sťažovateľa (o tom ako určovať obvyklú jednorazovú dávku) konvengujú práve východiskám, na ktoré odkazujú všeobecné súdy v jeho neprospech (R 22/2019). Ak teda sťažovateľ uvádza, že najvyšší súd nereagoval na jeho tvrdenie o odklone všeobecných súdov od ustálenej praxe pri určení množstva tzv. obvykle jednorazovej dávky (keď presadzoval názor, že za priemernú obvykle jednorazovú dávku metamfetamínu treba považovať materiál o minimálnej celkovej hmotnosti 100 mg s obsahom účinnej látky minimálne 10 mg) a na argumentáciu týkajúcu sa koncentrácie účinnej látky metamfetamínu (znalecký posudok KEÚ PZ neriešil, prečo práve množstvo 10 – 40 mg absolútneho metamfetamínu tvorí bežnú jednotlivú dávku), k čomu poukázal na jednotlivé rozhodnutia súdov, je nutné mu v tejto časti prisvedčiť, že odpoveď mala byť explicitná a jasná, nie implicitná, ako to uvádza najvyšší súd vo svojom vyjadrení k ústavnej sťažnosti. Hoci ústavný súd nepopiera, že v rozhodnom období nebola výnimočná odlišná rozhodovacia prax všeobecných súdov vo vzťahu k otázke stanovenia obvykle jednorazovej dávky drogy (metamfetamín), práve na podklade uvedenej skutočnosti si však zaslúžila tomu zodpovedajúcu adresnú odpoveď. Ústavný súd v tejto súvislosti nenavádza na to, ktoré konkrétne riešenie uvedeného výkladového problému je správne z hľadiska kautel ústavnej udržateľnosti (to spravidla prednostne patrí všeobecným súdom), očakáva však pedantnejšie posúdenie skutočnosti, či sťažovateľ dostal na svoje zásadné námietky týkajúce sa metodiky určovania obvyklej jednorazovej dávky (potenciálne atakujúce aj správnosť právnej kvalifikácie, za ktorú bol odsúdený) vyčerpávajúcu odpoveď. Tento prístup nemá smerovať k prehodnocovaniu skutkových zistení najvyšším súdom, ale k posúdeniu toho, či všeobecné súdy na sťažovateľove zásadné námietky dali adekvátnu, vyčerpávajúcu a zrozumiteľnú odpoveď, keďže preskúmanie logickej, funkčnej a teleologickej podstaty odôvodnenia je súčasťou posudzovania práva na spravodlivý proces. Z hľadiska dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (tak ako bolo už uvedené) pritom ide o prieskum obhajobného atribútu spravodlivého procesu spočívajúci vo vyhodnotení dovolacím súdom, či sa skôr konajúce súdy spoľahlivo a nearbitrárne vyrovnali v odôvodnení svojich rozhodnutí s otázkami podstatnými pre rozhodnutie, čo zodpovedá obhajobným právam obvineného (IV. ÚS 546/2020). Ide tak o preskúmanie procesného postupu súdov pri hodnotení dôkazov, nie o prehodnocovanie skutkových okolností prípadu v rámci hodnotenia dôkazov (skutkový dovolací prieskum).

59. Ústavný súd tak v tejto časti rozhodol, že uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu) v súvislosti s nedostatočným vysporiadaním sa s namietanou otázkou právnej kvalifikácie skutku v dôsledku absencie odpovede

na tvrdený odklon všeobecných súdov od ustálenej praxe pri určení množstva tzv. obvykle jednorazovej dávky (a aplikácie metodiky ustálenej v R 22/2019).

60. Obdobný záver o porušení základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu) možno vykonať aj v prípade sťažovateľovej námietky o absencii odpovede dovolacieho súdu na argumentáciu o použití výpovede spoluobžalovaných výmenou za imunitu alebo iné výhody. Túto uplatnil tak v ústavnej sťažnosti, ako aj v dovolacom konaní (tvrdená nedostatočnosť vysporiadania sa s touto otázkou zo strany odvolacieho súdu). Ústavný súd vo vzťahu k nej nenašiel odpoveď v uznesení najvyššieho súdu.

61. V časti namietaného čl. 47 charty ústavný súd *a contrario* ústavnej sťažnosti sťažovateľa nevyhovelo, keďže v tejto súvislosti absentovala akákoľvek osobitná ústavnoprávna argumentácia a aj argumentácia vo vzťahu k jeho aplikovateľnosti.

IV.2. K vykonanému dokazovaniu:

62. Ďalšie sťažovateľove námietky smerujú k vysporiadaniu sa súdov s jeho argumentáciou týkajúcou sa vykonaného dokazovania a ustálenia skutkového stavu veci [bod 7.2. okrem h), k) a l) nálezu]. Tieto svoje tvrdenia v ústavnej sťažnosti spravidla nerozvíjal osobitne vo vzťahu k rozhodnutiu odvolacieho súdu alebo dovolacieho súdu. V ústavnej sťažnosti využíval slovné spojenia ako „*tendencia súdu*“, „*absentuje preto logické zdôvodnenie postupu súdu pri ustálení skutkového deja*“, „*Ak súd mal za to, že jedinou pravdivou výpoveďou je výpoveď obžalovanej [redacted], mal poskytnúť úvahu, prečo výpoveď Sťažovateľa je nepravdivá.*“, „*Výpovediam obž. [redacted] súd bezdôvodne priznal vyššiu dôkaznú silu...*“, „*Súd žiadnym spôsobom na vyššie uvedené významné momenty o účelovosti výpovede nereflektoval...*“, „*Súdy taktiež k otázke vierohodnosti/nevierohodnosti výpovedí nevysvetlili rozpory vo výpovediach [redacted].*“, bez jasnej špecifikácie toho, ktorý súd mal pritom na mysli.

63. Okruh tejto sťažovateľovej argumentácie sa dá sumarizovať tak, že ide o námietky týkajúce sa a) vierohodnosti výpovedí [redacted] a [redacted], b) rozporov v ich výpovediach, c) priznania väčšej hodnovernosti iným dôkazom, ako jeho výpovedi, d) selekcie dôkazov a ich dopĺňania, e) atakovania odovzdania sáčku s drogou (ich koncentrácie) a nenájdenia jeho biologických stôp na nich a d) jeho usvedčenia na podklade jediného dôkazu.

64. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že nie je súčasťou systému všeobecného súdnictva a jeho právomoc nastupuje spravidla až vtedy, ak sťažovateľ pred všeobecnými súdmi vyčerpá všetky účinné prostriedky nápravy vo vzťahu ku konaniu, resp. k rozhodnutiu ako celku. V prípade, ak v rámci toho istého konania (rozhodnutia) je možné niektoré námietky uplatniť pred dovolacím súdom a iné nie, ústavný súd v tejto súvislosti považuje za v rozpore s už zmieneným princípom subsidiarity tieto procesné nároky drobiť a ponechať ich samostatnému procesnému osudu. V prípade potenciálneho úspechu sťažovateľa pred dovolacím súdom [(čo i len vo vzťahu k niektorým uplatneným námietkam), ako je to možné v okolnostiach preskúmanej veci, ktorá sa na podklade záverov podľa bodu 59 tohto nálezu vracia na prerokovanie a rozhodnutie dovolaciemu súdu] totiž stráca ďalšie konanie pred ústavným súdom zmysel (I.). Lehota na podanie ústavnej sťažnosti sa bude po rozhodnutí o dovolaní považovať v zmysle § 124 poslednej vety zákona o ústavnom súde za zachovanú, aj pokiaľ ide o argumenty, ktoré neboli uplatniteľné

v podanom dovolaní (II.) (ZNaU č. 15/2023), t. j. v okolnostiach prerokúvanej veci tie, ktoré sa týkali namietaného skutkového stavu veci. Právomoc ústavného súdu rozhodovať o ústavnej sťažnosti predstavuje finálny prostriedok nápravy v sústave štátnych orgánov v rámci nevyhnutého článku reťazca subsidiarity (m. m. I. ÚS 183/2023). Predmetný výsledok nie je v kolízii ani so závermi vyslovenými ústavným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. IV. ÚS 558/2022 na podklade sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti proti uzneseniu krajského súdu.

65. Predmetný záver platí aj pre prípad, ak by sťažovateľom takto uplatnené dovolacie námietky (napr. v kontexte nevysvetlenia podstatných okolností dotýkajúcich sa vierohodnosti spoluobžalovaných) boli najvyšším súdom napokon vyhodnotené v rámci naplnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktorý sa týka prieskumu obhajobného atribútu spravodlivého procesu spočívajúci vo vyhodnotení dovolacím súdom, či sa skôr konajúce súdy spoľahlivo a nearbitrárne vyrovnali v odôvodneniach svojich rozhodnutí s otázkou podstatnou pre rozhodnutie. Celkové posúdenie tejto otázky však ústavný súd v ďalšom ponecháva na dovolací súd.

66. Z už popísaných dôvodov ústavný súd podľa § 133 ods. 1 zákona o ústavnom súde *a contrario* ústavnej sťažnosti sťažovateľa v tejto časti nevyhovelo.

IV.3. K namietanému porušeniu čl. 50 ods. 6 ústavy a čl. 49 ods. 1 a 3 charty:

67. Sťažovateľ namieta, že najvyšší súd sa nezaoberal zmenou právnej úpravy v jeho prospech. Obsah záruk upravených v čl. 49 ods. 1 charty, resp. čl. 50 ods. 6 ústavy je podľa neho širší z hmotnoprávneho aj časového hľadiska a vzťahuje sa aj na právne veci, ktoré sú predmetom konania o mimoriadnych opravných prostriedkoch. Tretia veta čl. 49 ods. 1 charty upravuje retroaktívne uplatnenie priaznivejšieho trestu – *lex mitior*, a uplatňuje sa počas trvania celého trestného konania vrátane konania o mimoriadnych opravných prostriedkoch (bod 8 nálezu).

68. V nadväznosti na predmetné námietky sťažovateľ uviedol, že tieto uplatnil v doplnení dovolania z 23. septembra 2024, resp. v podaní z 2. septembra 2024. K tejto argumentácii zároveň konštatoval, že ju do aktuálnej ústavnej sťažnosti obsiahol z dôvodu opatrnosti „ako jednej z možností nápravy“.

69. Z obsahu súdneho spisu (sp. zn. 6T/90/2020) vyplýva, že sťažovateľ doručil 27. septembra 2024 okresnému súdu dovolanie z 23. septembra 2024, v ktorom uplatnil námietky podľa bodu 8 nálezu v obdobnom až totožnom znení, ako ich predostrel v posudzovanej ústavnej sťažnosti. O označenom dovolaní najvyšší súd rozhodol uznesením sp. zn. 5Tdo/51/2025 z 26. novembra 2025 tak, že ho podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol. Proti tomuto uzneseniu sťažovateľ podal 6. februára 2026 osobitnú ústavnú sťažnosť vedenú pod sp. zn. Rvp 342/2026.

70. Je teda zrejmé, že v tejto časti nálezu pertraktované námietky, ktoré sťažovateľ smeruje proti namietanému uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 56/2023 z 11. júna 2024, boli predmetom skúmania najvyššieho súdu v rámci iného dovolacieho konania vedeného pod sp. zn. 5Tdo/51/2025, t. j. v inom rozhodnutí napadnutom osobitnou ústavnou sťažnosťou. Predmetná skutočnosť bráni ich posudzovaniu v konaní o aktuálnej ústavnej sťažnosti.

71. Sťažovateľ uvádza, že v prípade, ak sa ústavný súd nestotožní s jeho argumentáciou (bod 8.2. nálezu), navrhuje, aby sa obrátil na Súdny dvor s prejudiciálnou otázkou v nasledujúcom znení: „... má sa čl. 49 Charty základných práv Európskej únie a zásada v ňom obsiahnutá vykladať

v tom zmysle, že sa vzťahuje na konanie o mimoriadnom opravnom prostriedku, akým je dovolanie, teda že súd, ako je Ústavný súd SR, má prihliadať na zmenu právnej úpravy v prospech páchatel'a trestného činu, ktorá zmena nastala až po tom, čo bolo vydané rozhodnutie súdu nižšej inštalácie ním preskúmané, ktoré je právoplatné?“

72. Ústavný súd dáva do pozornosti, že potenciálne prejudiciálne konanie je bezprostredne spojené s otázkami, ktoré sa viažu k meritu veci. Sťažovateľ pritom sám uvádza, že ho iniciuje v prípade, ak by sa ústavný súd nestotožnil s jeho argumentáciou. Vzhľadom na skutočnosti uvedené v bode 69 a 70 tohto nálezu nebolo možné pristúpiť ani k posúdeniu tejto časti ústavnej sťažnosti (ktorú sťažovateľ uplatnil „pre prípad“). V nadväznosti na popísané skutočnosti ústavný súd podľa § 133 ods. 1 zákona o ústavnom súde *a contrario* ústavnej sťažnosti sťažovateľa v tejto časti nevyhovel.

V.

Finančné zadost'učinenie

73. Sťažovateľ si v ústavnej sťažnosti uplatnil nárok na finančné zadost'učinenie 10 000 eur na účel kompenzácie jeho vystavenia následkom nespravodlivého procesu.

74. Ústavný súd uvádza, že cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je dovriešenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo, a to spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. III. ÚS 169/2020, III. ÚS 298/2021, III. ÚS 481/2021).

75. K vysloveniu porušenia práv sťažovateľa došlo v súvislosti s nedostatočným vysporiadaním sa najvyššieho súdu s jeho vybranými sťažnostnými námietkami, čo malo za následok vyslovenie ústavnej neakceptovateľnosti uznesenia najvyššieho súdu, ktorým súd rozhodoval o sťažovateľovom dovolaní podanom proti právoplatnému rozhodnutiu vo veci samej. Z tohto dôvodu ústavný súd považoval priznanie finančného zadost'učinenia 1 000 eur (bod 3 výroku nálezu) za dôvodnú formu kompenzácie porušenia práv sťažovateľa, ktoré považoval vzhľadom na okolnosti veci za primerané. Vo zvyšku požadovaného primeraného finančného zadost'učinenia ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 5 výroku nálezu).

VI.

Trovy konania

76. Náhradu trov konania pred ústavným súdom ústavný súd sťažovateľovi priznal tak, ako si ju uplatnil (bod 4 výroku nálezu), vychádzajúc z § 73 zákona o ústavnom súde, ktorý nestavia právo na náhradu trov konania do nárokovateľnej polohy, ako to je v iných druhoch regulovaných právno-aplikačných procesov (napr. civilné sporové konanie, správne súdne konanie, exekučné konanie a ďalšie), čím disponuje širokým priestorom na úvahu o tom, či vôbec priznať náhradu trov konania, a ak áno, v akom rozsahu (m. m. III. ÚS 209/2020, I. ÚS 357/2021, I. ÚS 418/2022, I. ÚS 442/2023).

77. Po preskúmaní uplatnenej výšky trov v zmysle advokátskej tarify [vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“)] zistil, že

výška náhrady trov, ktorú si sťažovateľ, resp. ich právny zástupca sám vyčíslil sumou 485,15 eur, neprekračuje príslušnú tarifnú odmenu, keď základná sadzba tarifnej odmeny v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky za jeden úkon právnej služby v roku 2024 predstavuje 343,25 eur a režijný paušál za jeden úkon podľa § 16 ods. 3 vyhlášky je 13,73 eur a základná sadzba tarifnej odmeny v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky za jeden úkon právnej služby v roku 2026 predstavuje 396,50 eur a režijný paušál za jeden úkon podľa § 16 ods. 3 vyhlášky je 15,86 eur. Sťažovateľovi vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2024 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti) a jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2026 (replika). Spolu tak náhrada trov právneho zastúpenia za tri úkony právnej služby predstavuje 1363,95 eur vrátane DPH, ktorej je právna zástupkyňa sťažovateľa platiteľom. Priznaná suma náhrady trov tak nie je ani v rozpore (v zmysle jej prekročenia) s vyhláškou.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. mája 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu